

og forhåbentlig et selvforsørgende liv. De har ikke brug for at få økonomiske problemer lagt oven i alle deres andre problemer.

Jeg kan ikke lade være med at stå tilbage med en fornemmelse af, at regeringen i bund og grund mener, at man er den doven slapsvans, fordi man er på kontanthjælp, men er det virkelig det, regeringen mener?

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

En gang imellem har jeg sådan lidt problemer med at forstå Det Radikale Venstres arbejdsmarkedspolitik – i det hele taget det her spørgsmål om fisk og gulerod.

Det Radikale Venstre har det jo med at gennemføre nogle ting og så blive klogere. I 1997 var Det Radikale Venstre med til at indføre den lave integrationsydelse, som det hed dengang, altså det, vi i dag kalder starthjælp, men man blev klogere og afskaffede den. I 2002 var Det Radikale Venstre så med til at indføre kontanthjælpsloftet. I dag er man blevet klogere og vil have det afskaffet.

Jeg synes, det er al ære værd, at man bliver klogere i Det Radikale Venstre, men så er det bare, jeg ikke forstår, hvorfor man skal blive det alle gode gange tre, for vi kan høre, at fru Elisabeth Geday nu mener, at det er dagpengemodtagerne, som skal have en nedsat ydelse, når de har været på dagpenge et vist stykke tid.

Er det ikke på tide, at Det Radikale Venstre én gang for alle erkender, at det der med at straffe folk på deres ydelser ikke virker, og at det blot medfører, at folk bliver fattigere?

(Kort bemærkning).

Elisabeth Geday (RV):

Jeg er nødt til lige at starte med at rette en misforståelse. Det Radikale Venstre ønsker at hæve dagpengene i de første 3 måneders ledighed med op til 8.000 kr. Det kan man vist ikke rigtig kalde en forringelse af dagpengene.

Det er rigtigt, at vi så gerne vil afkorte den periode, man kan få dagpenge i, navnlig i denne tid, hvor vi har så lav ledighed. Så kan vi jo forlænge dagpengeperioden igen, hvis risikoen for at blive langtidsledig stiger som følge af lang ledighed.

Så lad os lige få slået det fast: Vi er ikke i færd med at lave en alle gode gange tre, som hr. Jørgen Arbo-Bæhr lægger op til.

Med hensyn til de øvrige ting synes jeg altså ikke, der er noget at skamme sig over ved at si-

ge, at vi oprindeligt havde en idé om, at økonomiske incitamenter kunne virke i forhold til den her gruppe. Men så har det vist sig, bl.a. fordi vi har fået matchgruppensystemet, at der er så mange mennesker i gruppen af kontanthjælpsmodtagere, der er så langt væk fra arbejdsmarkedet, at de jo falder i den kategori, som de økonomiske vismænd også siger de falder i.

De kan ikke flytte sig; de har brug for hjælp; de har brug for at komme ud af deres misbrug; de har brug for at få den uddannelse, der skal til; de har brug for at blive hjulpet ud i noget praktik og noget træning, der stille og roligt kan bringe dem tilbage til en situation, hvor de kan komme i arbejde. Og nogle af dem har brug for behandling.

(Kort bemærkning).

Søren Pind (V):

Det er rørende at høre fru Elisabeth Gedays beskrivelse af velfærdssamfundets trængende. Jeg kunne egentlig godt tænke mig at høre fru Elisabeth Geday efter den forelæsning, Folketinget her har været udsat for: Tror fru Elisabeth Geday, at der er nogle, der misbruger systemet, og i givet fald hvor mange?

(Kort bemærkning).

Elisabeth Geday (RV):

Jeg tror, der er nogle, der misbruger systemet, men jeg tror, det er meget, meget få, og det, der generer mig allermost ved kontanthjælpsloftet, er, at vi nu indretter vores system efter, at alle mennesker på kontanthjælp skulle være nogle svindlere og bedragerer. Der har jeg det sådan, hvis jeg skal være helt ærlig, at selv om jeg er skatteyder, vil jeg hellere betale til en for meget end ti for lidt. Og det, der jo lige præcis er humlen ved kontanthjælpsloftet, er, at det har en marginal effekt i forhold til at få folk til at ændre adfærd en lillebitte smule.

Der er nogle af kontanthjælpsmodtagerne, som begynder at søge lidt flere job, og forhåbentlig vil det også vise sig, at der måske er 5 pct. af dem, der kommer i arbejde, men de 95 pct. andre bliver bare gjort fattigere. De rykker simpelt hen fra at ligge lige over fattigdomsgrænsen til at ryge under fattigdomsgrænsen. Og det tror jeg er forskellen. Jeg vil ikke lave et system, der er bygget på, at der i 1 ud af 10 tilfælde, eller 1 ud af 100 tilfælde er nogle, der udnytter systemet.